SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK **24 Kč • 0,95 €** **5. ŘÍJNA 2025**

Z obsahu:

Křesťanská láska není únik, ale rozhodnutí
Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 27. srpna 2025, Řím, aula Pavla VI.
– strana 2 –

Síla víry
Zamyšlení nad liturgickými texty 27. neděle mezidobí (cyklus C)
Bratr Amadeus
– strana 3 –

Svatý Cyril Bertrán a druhové
Libor Rösner
– strana 4 –

Mocná ochrana Matky
– strana 6 –

Matka Marie Alfonsina, „růžencová“ svatá z Jeruzaléma
– strana 8 –

Misijní most modlitby
– strana 10 –

Syn brusiče nožů (11)
Wilhelm Hünermann
– strana 11 –

Madona s růžencem, obraz v kostele sv. Pavla v Antverpách

Křesťanská láska není únik, ale rozhodnutí

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 27. srpna 2025, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dnes se zaměříme na scénu, která znamená začátek Ježíšova utrpení: okamžik jeho zatčení v Getsemanské zahradě. Evangelista Jan nám se svou obvyklou hloubkou nepředstavuje Ježíše vystrašeného, který by utíkal nebo se schovával. Naopak, ukazuje nám svobodného člověka, který vystupuje a promlouvá, otevřeně čelí okamžiku, kdy se může projevit světlo největší lásky.

„Ježíš, věda vše, co se s ním mělo stát, předstoupil a řekl jim: »Koho hledáte?«“ (Jan 18,4) Ježíš ví. Přesto se rozhodne neuhnout. Vydává se. Ne ze slabosti, ale z lásky. Z lásky tak plné, tak zralé, že se nebojí odmítnutí. Ježíš není odveden: nechává se odvést. Není obětí zatčení, ale autorem daru. V tomto gestu se ztělesňuje naděje na spásu pro naše lidství: vědomí, že i v nejtemnější hodině můžeme zůstat svobodní, abychom milovali až do konce.

Když Ježíš odpoví „já jsem to“, vojáci padnou na zem. Jedná se o tajemný moment, protože tento výraz v biblickém

Pokračování na str. 13

Editorial

Kdo nebo co řídí náš život? My sami? Někdo z našich blízkých, kamarádka, šéf v práci, sportovní trenér, nějaký youtuber...? Nebo snad peníze, majetek, touha po moci či úspěchu, závislost na zážitcích, jídle a pití, lécích...? Nemělo by nic z toho. Dokonce ani my sami nejsme těmi nejlepšími, kdo řídíme svůj život. Tím je přece náš Stvořitel. Neboť on do nás vložil všechno, co tvoří naši jedinečnou identitu, on do nás vdechl život, on je i bez našeho uznání jediným skutečným Pánem života a smrti. Jeho dokonalost natolik převyšuje veškeré naše dovednosti, že sami nejsme schopni vidět za obzor času a s patřičným vhledem do kořene všech skutečností, zvláště těch nadpřirozených, nedokážeme vždy správně rozhodovat o svém životě, natož o životě jiných. Jak praví Pán Ježíš v dnešním evangeliu: „Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.“

Pro člověka je obecně velmi těžké připustit, aby byl na někom závislý. Proto raději řídí svůj život sám, nebo aspoň si myslí, že to tak je. Ale ve skutečnosti se rozhoduje podle toho, co mu řeknou jiní, ba mnohdy i kopíruje životní styl svého vzoru, který se mu zrovna líbí – často to dělá nevědomě (to je obvyklé především, když je člověk závislý na nějaké věci, vzoru či na něčem abstraktním). Ovšem závislost na Bohu, jak víme, není ve skutečnosti závislostí, ale rozhodnutím: přijmout svého Stvořitele jako toho, kdo má bytostné právo řídit náš život a kdo ví, co je pro náš život zde na zemi a pro spásu naší duše nejlepší. Je to rozhodnutí lásky... Přicházíme tím o jistou kontrolu nad svým životem, ale jak říká ve své katechezi papež Lev XIV.: „V životě není třeba mít vše pod kontrolou. Stačí každý den svobodně se rozhodnout milovat.“ Milovat svého Stvořitele... Slavíme-li jubilejní rok jako rok naděje, pak před nás zřetelně vystupuje podstata křesťanské naděje: o rozhodnutí dovolit Trojjedinému Bohu, aby řídil náš pozemský život – a to učiňme z lásky ke Stvořiteli, Vykupiteli, Utěšiteli. Pokud se nám to s jeho pomocí podaří, budeme schopni i takových činů a obětí pro víru v Pána jako např. svatí mučedníci španělské občanské války (str. 4–5). Oběť života je nejvyšším možným naplněním oněch Ježíšových slov o služebnících: Bůh prolil svou lidskou krev pro spásu lidských duší a člověk to doplňuje „jen“ svým láskyplným odevzdáním se do vůle Boží, kterou může být i ukončení pozemské pouti rukama katanů. O odměně není třeba pochybovat – slovy sv. Jakuba Hilaria: „Umírat pro Krista znamená kralovat!“

Takový postoj láskyplného sebeodevzdání vyplývá z pevného vztahu s Bohem, zvláště pak z hluboké modlitby, která je životodárným pramenem „zalévajícím“ a podporujícím tento vztah. V současných nepokojných časech obrovské duchovní a mravní i věcné dezorientace, kdy svět je sužován nejen falešnými ideologiemi, ale i hladomorem, válkami či různými přírodními katastrofami, je velmi obtížné ve víře najít důvěryhodnou a skutečnou oporu a ochranu. Ve svých zjeveních ve Fatimě Panna Maria však nabízí jednoduchou odpověď: je to její ochranný plášť, spočívající v osobním zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci a v modlitbě růžence. O mocné síle této modlitby toho víme jistě více než dost. Povzbuďme se tedy k modlitbě růžence skrze tematicky zaměřené texty tohoto čísla Světla (str. 6–9) – zvláště ten ze života sv. Marie Alfonsiny je velice silným svědectvím...

Životy svatých i prostých zbožných lidí dosvědčují rovněž důležitou skutečnost života z víry: Ten, kdo začíná své dílo s Bohem, s modlitbou a v pevné důvěře, že on nejlépe pomůže ke zdaru díla, je-li ono dobré a ve shodě s jeho svatou vůlí – ten není nikdy zklamán ve výsledku, jenž často předčí i veškerá lidská očekávání. Připomínejme si to především v měsíci říjnu, který je zasvěcen modlitbě růžence a úctě k Panně Marii. A také podle toho žijme! A to právě proto, co říká dnešní první čtení: „Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“ Kéž nám v tom pomáhá Neposkvrněná – i skrze naši modlitbu růžence!

Daniel Dehner

Síla víry

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jsme služebníci neužiteční.

Pán tě dnes v hostině svého slova vybízí, abys posílil svou víru a důvěru. Vychází tak vstříc tvé slabosti, protože vidí, jak se tě v očekávání věcí příštích zmocňuje nejednou netrpělivost a nedočkavost. Vypros si u Ducha Svatého milost, aby tvá skleslost nebyla nikdy překážkou Ježíšovy velké milosti.

Máš podobný pocit jako prorok, že již dosti dlouho voláš a křičíš o pomoc, a Pán jako by tě neslyšel? Připadá ti, že je to už k nesnesení, dívat se *na násilí, jak povstávají hádky a rozlévá se svár?* Zdá se ti, *že už to překročilo všechny meze?*

Uvědom si, že jsi jen služebník. *Služebník není větší než Pán.*[1] Bezpráví a zpustošení se týká především jeho. To, co vidíš a prožíváš ty, je ve skutečnosti jen slabá ozvěna toho, co musí snášet on a jeho království.

Ale i když tě to oprávněně skličuje, nesmíš proto hned propadat malomyslnosti. Nedal ti Pán zcela jasně na srozuměnou, že dobrota jeho Srdce nakonec zvítězí? Toto jeho zcela jisté a velké vítězství čeká přece jen na svůj *určený* čas. Proto ani na chvíli neztrácej důvěru. Vepiš si jeho slova i obsah *vidění zřetelně* do svého srdce. Můžeš si být naprosto jist, že *spěje k naplnění a nezklame. I když prodlévá, jistě se splní a nedá se zdržet.*

Důvod svého smutku a rozčarování začni proto raději hledat nejdříve sám v sobě. Nezamiloval ses příliš do své vlastní představy o brzkém a již nadcházejícím triumfu dobra a pravdy? Nečekáš vlastně v skrytu svého srdce na své vlastní vítězství, na svůj triumf nade všemi, kteří nechtějí přijmout tvůj pohled na zpustošení, ani sdílet tvoje očekávání?

Pak ti nezbývá než jít za Ježíšem a prosit jako jeho učedníci s ještě větší naléhavostí: „Pane můj, *dej mi více víry.“* Poslouchej pozorně Ježíšovo vysvětlení. Ve skutečnosti by ti stačila víra jako docela malé semínko. O co se však musí opírat tvoje víra? Nesmí spočívat na přesvědčení o tvé duchovní vyspělosti a ještě méně o tvých zásluhách. Dokud žiješ z představ, co všechno ty sám dokážeš udělat a změnit, co ukážeš druhým, nesvedeš vůbec nic.

Nejsi to ty, kdo může přemístit moruši i s kořeny, ale tvůj Pán. I když tě k tomu ve svém tajemném úradku použije jako nástroj, musíš zůstat ve svém vědomí právě tímto nástrojem, protože ani nic jiného nejsi. I jako služebník jsi mimo Pánovu ruku docela neužitečný. Chceš-li však být opravdu prospěšný, měj *víru*, že on nejlépe ví, čeho je právě zapotřebí, že zná i nejlepší způsob, jak k tomu může využít právě tebe. Nepřekážej mu proto při tom svou netrpělivostí, svou nedočkavou horlivostí, svými sebejistými návrhy. Uč se vždy a ve všem přijímat jeho vedení a buď při tom docela poddajný nástroj. Nesnaž se ho předbíhat, poddej se úplně a bezvýhradně jeho vedení, a tak mu dovolíš, aby zcela svobodně ukázal i skrze tebe dokonalé, vynalézavé a udivující umění své božské moci a dobroty. Už to, že si tě najde, že je ochoten vzít tě do své ruky, ačkoliv by mohla docela dobře pracovat i bez tebe, je samo o sobě tak velkou ctí a vyznamenáním, že si nemáš činit nároky na nějakou další odměnu. Čím více si budeš vědom své nicoty a neužitečnosti, tím více tě musí udivovat, co všechno dokáže božský Mistr vykonat s tak nedokonalým a ubohým nástrojem.

Ve svých podobenstvích ti jako na obraze ukazuje skutečnosti, které ti mají názorně přiblížit jeho úžasné pravdy. Ale to, jak si tě doopravdy cení, když tě k sobě pozvedá, nemá ve známé skutečnosti žádnou přiměřenou obdobu. Jestliže z dnešního podobenství o tvé neužitečnosti máš pocit, jako by tě ponižoval, pak je to jen proto, aby tě osvobodil od nepřiměřeného sebehodnocení, které ti brání ocenit hloubku jeho lásky, s jakou se tě ujímá. V marnotratnosti a naprosté nezištnosti své lásky se nakonec zachová zcela jinak než hospodář v jeho podobenství. On sám se opásá, aby ti umyl nohy, připravil nejvznešenější Pokrm a obsloužil tě způsobem, na který by tvé zásluhy nikdy nedosáhly.

Proto *oživ v sobě plamen Božího daru a jako svěřený a drahocenný poklad ho opatruj skrze Ducha Svatého, který v tobě bydlí. Neostýchej se vyznávat veřejně,* jak velkého, dobrého a štědrého máš Mistra a Pána. *Nestyď se za to* být jeho malou duší, jeho neužitečným nástrojem.

A proto *pojď, padni, klaněj se, poklekni před svým Tvůrcem a Pánem. On je tvůj Bůh a ty jsi jeho nástroj. Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu!*[2]

Bratr Amadeus

Poznámky:

[1] Jan 15,20; [2] srov. Ž 95,6–7.

Liturgická čtení

1. čtení – Hab 1,2–3; 2,2–4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!“, ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na soužení? Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

2. čtení – 2 Tim 1,6–8.13–14

Milovaný! Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána, ani (se nestyď) za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia.
Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj přitom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás bydlí.

Evangelium – Lk 17,5–10

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!“ Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: »Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře!«, poslechla by vás.
Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: »Hned pojď a sedni si ke stolu«?

Dokončení na str. 13

Libor Rösner

Svatý Cyril Bertrán a druhové

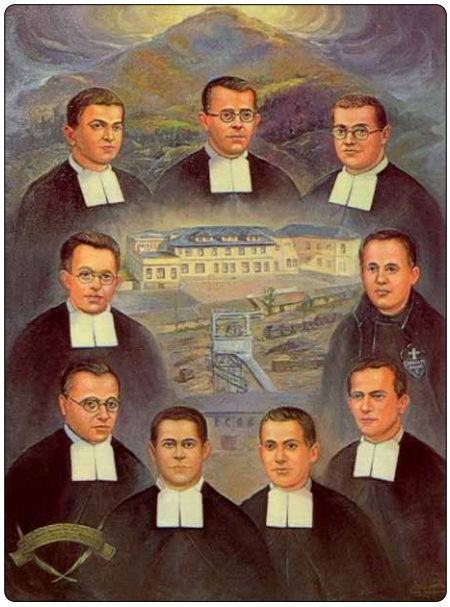
O mučednících španělské občanské války a zvěrstvech na nich páchaných jsme již ve Světle nejednou pojednali – naposledy letos v čísle 32 v příběhu bl. Viktorie Díaz y Bustos de Molina. Uvedli jsme, že rudí revolucionáři během svého pronásledování připravili o život 2 365 řeholníků. Deset z nich připomeneme tentokrát. Zemřeli pro Krista povětšinou v roce 1934 v Asturii, tedy dva roky před výbuchem občanské války, což dokládá, že nelidské represe vůči církvi a všem, kteří s ní měli co do činění, byly dlouhodobější záležitostí.

K událostem, které chceme popisovat, došlo v asturijském Turónu, kde se chopily moci rudé frakce a hodlaly nelítostně zavést nové pořádky, zahalené do komunistického praporu. Za jedny z největších nepřátel komunistické myšlenky byli prohlášeni kněží a řeholníci a podle toho se s nimi také nakládalo. Někteří utekli, jiní byli zatčeni, uvrženi do vězení, často provizorního, a v jeho zdech nesmírně krutě týráni. Proběhly fraškovité soudní procesy, při nichž byli vězni v sutanách a hábitech lidovým soudem odsouzeni k smrti. Jenom v první fázi bylo v tomto regionu zbaveno života třiatřicet kněží, řeholníků a bohoslovců – deset diecézních kněží, tři pasionisté, tři vincentini, dva jezuité, jeden karmelitán, osm saletinů (podle svého zakladatele sv. Jana Křtitele de la Salle zvaných též bratři křesťanských škol či školští bratři) a šest seminaristů.

Dne 5. října 1934 pozatýkali revolucionáři osm členů Kongregace školských bratří působících ve škole v Turónu, spolu s nimi i jednoho pasionistu, jenž byl v té době zrovna u nich. Drželi je v místním Lidovém domě a bylo jen otázkou času, kdy lidový soud rozhodne o jejich popravě. Verdikt padl navečer 8. října a k popravě došlo v ranních hodinách úterý 9. října. Řeholníci byli odvedeni k jámě na hřbitově, vyhloubené na příkaz velitele komunistické bojůvky jménem Silverio Castañón a Fermíno García. Tento fanatický komunista se snažil naverbovat dobrovolníky z místních obyvatel, nepodařilo se mu však dát dohromady dostatečný počet ochotných katanů, proto „lovil v jiných vodách“ a přivedl chybějící ochotné popravčí z měst Mieres a Santullano. Na okraji jámy pak celou skupinku zatčených bratří popravčí četa postřílela.

Jan Pavel II. turónské mučedníky 29. dubna 1990 prohlásil za blahoslavené a 21. listopadu 1999 za svaté. Bývají souhrnně uváděni jako sv. Cyril Bertrán a druhové.

Vůdčí postava řeholníků zastřelených z nenávisti k víře – **svatý Cyril Bertrán** – se jako občan jmenoval José Sanz Tejedor. Po svém narození 20. března 1888 v Lermě vyrůstal v nepříliš zámožné rolnické rodině. Poznal v sobě povolání k životu v řeholi a vyšel mu v červenci roku 1905 vstříc vstupem do noviciátu Kongregace školských bratří v Bujedu. Cyril vykazoval velmi žádoucí schopnosti, což pozorovali i jeho představení, kteří ho pověřovali vedením škol, v nichž bratři v duchu svého charismatu vyučovali dítka školou povinná. Nejprve to bylo ve škole v Riotuertu poblíž Santanderu, poté v San José, nakonec v roce 1933 zakotvil ve škole Panny Marie z Covadongy v Turónu. Dá se říct, že se jednalo o vkročení do jámy lvové. Tento hornický kraj byl prošpikován vášnivými zastánci marxisticko-leninského učení. Ještě v září roku 1934 Cyril absolvoval a vlastně i vedl exercicie pro ředitele

Svatí mučedníci z Turónu

škol vedených školskými bratry, které byly pojaty jako příprava na možné mučednictví. A pak přišel 9. říjen téhož roku...

Svatý Marcian Josef (vlastním jménem Filomeno Lopez Lopez) se narodil 15. listopadu 1900 v El Pedregalu v dělnické rodině. Nuzné poměry mu připravily neradostné dětství z hlediska hmotného; z hlediska vztahového či duchovního si však stěžovat nemohl. Ve dvanácti letech uposlechl svého strýce a zažádal o přijetí do aspirantury bratří křesťanských škol v Bujedu. Vinou ušní choroby musel načas komunitu opustit, avšak tak dlouho prosil představené o znovupřijetí, až je uprosil. Souhlasil přitom s podmínkou, že se bude zabývat manuálními pracemi. Po časných slibech 9. července 1919 složil na den přesně o šest let později sliby věčné. Prošel několika kláštery a v osudném roce 1934 působil coby kuchař v komunitě v Mieresu, nicméně nabídl se nahradit spolubratra kuchaře, jenž požádal o přeložení z Turónu ze strachu před tím, co může v rozbouřených časech přijít. Marcianovi bylo vyhověno právě včas, aby se stihl připojit ke komunitě bratří, pro něž z pohledu komunistických revolucionářů nebylo v Turónu ani ve světě místo. Protože nevyučoval a byl z důvodu nastalé politické situace jako ostatní v civilu, mohl se zachránit, kdyby popřel, že je také saletin. Odmítl, a byl proto 9. října postaven do řady se spolubratry nad jámu na turónském hřbitově.

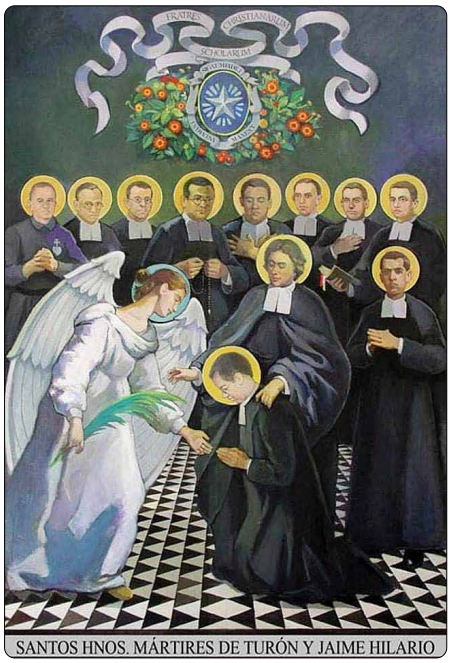
Svatý Viktorián Pius (vlastním jménem Claudio Bernabè Cavo) přišel na svět 7. července 1905 v San Millàn de Lara. Rovněž jeho začátky v kongregaci jsou spjaty s Bujedem. Jeho první a věčné sliby dělí sedm let (1923 a 1930). V kongregaci ho bratři znali jako velkého milovníka hudby, všude tam, kde působil, vedl výtečně pěvecký sbor. Rovněž on působil na přelomu léta a podzimu roku 1934 jinde a i on byl do Turónu přeložen těsně předtím (20 dní), než měl položit život pro svého Spasitele. Jako jeden z mála neohroženě navzdory zákazům místní vlády pokračoval ve výuce, věrný charismatu své kongregace. Zaplatil za to 9. října 1934 životem.

Svatý Anicet Adolf, původně Manuel Seco Gutiérrez, spatřil světlo světa 4. října 1912 v obci Celada Marlantes a je nejmladším z této skupiny martyrů. Ma-

nuelovy výchovy se ujal otec, ježto matka v roce 1918 zemřela. Jak otec výchovně působil, svědčí fakt, že všichni tři synové (Manuel měl ještě dva bratry) vstoupili k saletinům. V roce 1930 složil bratr Anicet časné sliby a po získání učitelského diplomu učil ve Valladolidu. Do Turónu přibyl rovněž nedlouho před neblahými událostmi, v nichž si onoho úterý 9. října před hlavněmi kulometů i vzdor svému mládí zachoval pokoj v duši, takže tím udivil své vrahy.

Svatý Benedikt od Ježíše pocházel z Argentiny. V hlavním městě Buenos Aires se 31. října 1910 narodil jako Hector Valdivielso v rodině chudých přistěhovalců. Rodiče se za „Velkou louži" vydali v naději na lepší obživu než doma ve Španělsku, ale nedařilo se jim. Našetřili aspoň tolik, aby se mohli po čase vrátit zpět. Hector alias Benedikt se v rodné vlasti svých rodičů stal jedním ze školských bratří, a jelikož toužil působit jako misionář ve své rodné zemi, požádal o možnost studovat v misijním noviciátu, kterým kongregace disponovala v belgickém městě Lembecq-lez-Hal. Než se mělo vyplnit, o čem Benedikt snil, stalo se to, o čem se možná ani snít neodvažoval. Byl převelen do Astorgy, kde mu chlapci ve škole přezdívali Argentina, a v roce 1931 do Turónu. Tady o tři roky později, 9. října, prolil krev pro Krista. Je prvním rodilým Argentincem pozdviženým ke cti oltáře.

Svatý Augustin Ondřej byl stejný ročník jako sv. Benedikt od Ježíše, jen o málo starší – narodil se 6. května v Santanderu. Jako chlapec toužil vstoupit do řehole, a to k bratřím křesťanských škol, leč jeho matka, jinak zbožná, mu to zakázala. Po nějakém čase onemocněl, a to dosti vážně. Matka učinila Bohu slib, že pokud se její syn uzdraví, nebude mu už nadále v získání řeholního hábitu bránit. Skutečně se vyléčil, načež odložil v Bujedu civilní šat i civilní jméno Román Martinez Fernandez a stal se z něj bratr Augusto Andrea. Neodložil však svou vrozenou mírnost a jemnost, se kterou se vyjímal mezi spolužáky i spolubratry. Věčné sliby po těch časných (skládaných roku 1927 a obnovovaných roku 1929) nesložil – aspoň ne předepsanou formou. Složil je nicméně rok po svém přibytí do Turónu na tamním hřbitově před popravčí četou 9. října 1934...

Svatí mučedníci z Turónu

Svatého Juliána Alfreda (Vilfrido Fernández Zapico) přivedla matka na svět 24. prosince 1903 v Cifuentes de Rueda. Brzy mu zemřela a jeho výchovu převzal strýc, jenž byl farářem. V sedmnácti zaklepal Vilfrido na fortnu kapucínského kláštera. Ta se mu sice otevřela, avšak kvůli vážné chorobě mu nebylo dáno za ní zůstat natrvalo. Když se po čase zotavil, zaklepal již na fortnu kláštera školských bratří. Za ní už zůstal, dokud ji nevyrazili začátkem října roku 1934 fanatičtí komunisté, kteří ho skrze ni odvlekli do vězení a z něj pak 9. října na hřbitov, kde i on potvrdil své časné sliby (skládané roku 1932) mučednickou smrtí.

Svatý Benjamin Julian se občanským jménem jmenoval Vicente Alonso Andrés. Jeho rodištěm bylo 27. října 1908 Jaramillo de la Fuente. V roce 1920 zahájil aspiranturu saletinů v Bujedu, šest let poté složil časné sliby. Nepatřil rozhodně, řečeno diplomaticky, k nejnadanějším studentům v ročníku, dokázal se však zatnout a zvládnout, byť s velkými obtížemi, všechny požadavky vyučujících. Když pak Benjamin sám vyučoval, změnil se k nepoznání – ukázal se jako skvělý a oblíbený pedagog se schopností látku nejen naučit, ale také pro ni nadchnout. Prakticky rok po svých věčných slibech skládaných 30. srpna 1933 byl poslán do Turónu – k nelibosti rodičů dětí, které v Santiagu de Compostela učil. Snažili se jeho odchod odvrátit, nicméně jejich snahy přišly vniveč – stejně jako snahy turónských rudých gardistů přimět Benjamina od 5. do 9. října 1934 k apostazi.

Svatý Inocenc od Neposkvrněné, vlastním jménem Emanuele Canoura Arnau, jediný kněz (od roku 1920) celé skupiny soustředěné okolo sv. Cyrila Bertrána a nejstarší z ní (narozen 10. března 1887), nepatřil do řeholní rodiny saletinů, nicméně coby druha v mučednictví jej s nimi spojilo rodinné pouto krve. Došlo k tomu Božím řízením. Dne 4. října 1934 ho představení v Mieresu pověřili, aby odešel do Turónu vyzpovídat studenty bratří křesťanských škol před prvním pátkem v měsíci. Přespal tam a časně ráno sloužil v kostele bratří mši svatou. Vtom do kostela vtrhli revolucionáři a přímo od oltáře a z lavic vyvlekli všechny řeholníky ven a uvrhli je do provizorního vězení. V něm museli všichni vytrpět nepředstavitelné trýznění. P. Inocenc ostatní povzbuzoval na duchu a smiřoval je ve zpovědi s Pánem – do posledních chvil začátku 9. října, ještě nad hrobem, který byl pro ně připraven. Než zazněly osudné výstřely...

K saletinům patřil rovněž **sv. Jakub Hilarius**, narozený 2. ledna 1898 v Enviny jako Manuel Barbal Cosán. Kvůli závažným problémům se sluchem musel opustit kněžský seminář, což nicméně nevadilo představeným kongregace roku 1918 v jeho přijetí. I navzdory své vážné vadě sluchu učil a podle svědků mu to šlo velmi dobře, dokud neohluchl úplně a nezačal se věnovat manuálním pracím. Měl ale i literární sklony, publikoval v řadě křesťanských časopisů. Nepatřil do turónské komunity, ale její osud následoval o dva roky později, kdy byl v prosinci zatčen v Mollerusie, držen na lodi sloužící jako žalář a v lednu roku 1937 odsouzen v dalším z mnoha fraškovitých procesů ke smrti. Rozsudek byl vykonán 16. ledna. Těsně před touto justiční vraždou odpustil svým katům a vykřikl: *„Přátelé, umírat pro Krista znamená kralovat!"* Beatifikován a kanonizován byl spolu s ostatními výše jmenovanými.

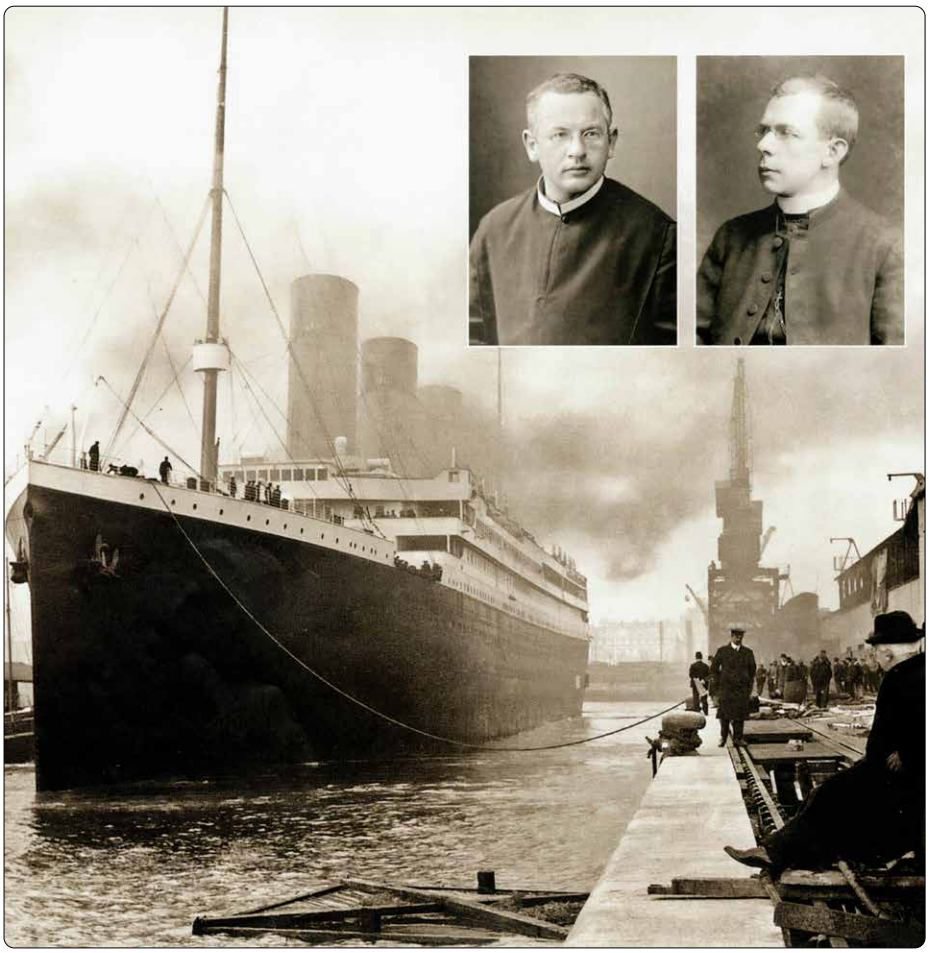
Liturgická památka této skupiny připadá na 9. říjen. Kromě toho se 6. listopadu slaví jejich liturgická památka ve Španělsku, a to spolu se všemi španělskými svatými a blahoslavenými mučedníky 20. století.

Mocná ochrana Matky

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko... – takto se modlí stejnými slovy křesťané na Západě i na Východě v nejstarší mariánské modlitbě, jež je doložena na řecky psaném papyru ze 3. století a poukazuje na období krutého pronásledování. Věřící lid odedávna intuitivně chápal, že má ve všech těžkostech a potřebách hledat útěchu u té Ženy a Matky, jíž Bůh sám svěřil do péče svého Syna. Řeholní řády, duchovní společenství, diecéze, města či státy se už po celá staletí svěřují pod ochranu Panny Marie. Mnohé kostely jsou zasvěceny Panně Marii, ochránkyni křesťanů, a známá modlitba *Sub tuum praesidium* (Pod ochranu tvou) byla rovněž zhudebněna, mezi jinými W. A. Mozartem. Motiv Panny Marie s ochranným pláštěm byl od středověku velmi rozšířený v umění. Pannu Marii potřebujeme především v současných nepokojných časech obrovského i materiálního úpadku, velké dezorientace a zmatku; v době moderních závislostí a téměř neodvratných vlivů zla, nemluvě o hrozícím nebezpečí světové války. Je zde však otázka: Jak se můžeme dostat pod ochranu Panny Marie? Rozhodující odpověď dává Panna Maria ve Fatimě. Jejím duchovním ochranným pláštěm je ***zasvěcení*** a jejím záchranným kruhem, který chce hodit celé lidské rodině, je ***růženec***. Kéž by co nejdříve všechny národy s vděčností velebily Matku, která je naší Prostřednicí a Orodovnicí ve všech potřebách a v každé nouzi! I my upevňujme svoji důvěru v pomoc Matky!

Na širém moři

Jméno britského osobního parníku *Titanic* zná každý. Kdo však ví, že na palubě až do konce, než se „nepotopitelná“ loď potopila, nejen hrálo hudební těleso, jak je to zachyceno v oscarovém filmovém dramatu, ale především tam bylo mnoho cestujících, kteří se modlili a přešli do věčného života držíce se ruky Panny Marie?

Titanic v anglickém přístavu Southampton, vlevo nahoře P. Joseph Peruschitz, vpravo P. Thomas Byles

Dne 10. dubna 1912 se 41letý P. Joseph Peruschitz (1871–1912), německý benediktin z opatství Scheyern v Horním Bavorsku, nalodil v anglickém přístavu Southampton na Titanic, který směřoval do Ameriky. V Minnesotě měl převzít výstavbu a vedení benediktinského gymnázia. Svoji rodinu chtěl touto novinkou překvapit až z New Yorku. P. Peruschitz a P. Thomas Byles, pocházející z Anglie, byli pasažérům na palubě hned k dispozici v pastorační službě. Každý den slavili mši svatou; zpočátku v třetí třídě, kde se jí zúčastňovalo několik stovek lidí, a později i pro cestující ve druhé třídě. Večer 14. dubna se oba kněží, jako obvykle, s lidmi modlili a udělili jim na závěr požehnání. Potom zavládlo ticho, než ve 23.39 hod. zvolání „Ledovec přímo před námi!“ všechno změnilo.

O minutu později sice kolizi pod vodou pocítili jen jako vibraci lodě, avšak zdání klamalo! Během dvou hodin a čtyřiceti minut se Titanic potopil. Oba kněží pomáhali, vyváděli pasažéry na palubu, usměrňovali cestující a přesvědčovali váhající ženy a děti, které si dostatečně neuvědomovaly vážnost situace, aby nastoupily do záchranných člunů, přičemž všem dodávali odvahu, utěšovali, povzbuzovali a neustále se modlili. Krátce před druhou hodinou čekalo na místo v záchranném člunu ještě více než 1 500 lidí. Kněží vědomě odmítli nabízená místa, aby mohli být s těmi, kdo zůstali na palubě, modlit se s nimi a tím je aspoň do jisté míry zbavit strachu ze smrti. Ti, co přežili, později uvedli: „Když spustili poslední člun, jeho posádka jasně viděla dva kněze, jak se modlí růženec, a slyšela, že jim velké množství klečících cestujících vroucí modlitbou odpovídá. Pak světla Titaniku zhasla, takže již nebylo nic vidět; ale nebylo slyšet ani zoufalé nářky, ani výkřiky hrůzy.“

Dne 15. dubna 1912 ve 2.20 hod. se v severním Atlantiku Titanic potopil. Při katastrofě zahynulo přibližně 1 500 lidí, včetně P. Peruschitze a P. Bylese.

Život zachraňující šňůra perel

Úspěšná německá autorka Inge Kowalsky (1911–2007), dcera slezských rodičů, se ve svých knihách často vrací ke své-

mu krásnému rodnému městu Wrocław a ke svému šťastnému dětství a mládí. Živé vzpomínky ji neoddělitelně spojují se ztracenou vlastí a zejména s milovanou babičkou.

„S Erikou, mojí nejstarší sestrou, jsme o školních prázdninách často trávily několik dní u babičky. Byl to krásný čas. Přitom se nedělo nic mimořádného; babička se procházela s námi po lese, zaměstnávala nás v zahradě a každý večer po jídle jsme se spolu modlily růženec. Potom zapálila červenou svíčku před starým obrazem Madony, vytáhla z kapsy zástěry svoji starou šňůru perel a klekla si vedle nás. Střídavě jsme mohly předříkávat jednotlivé Zdrávasy a nepamatuji si, že by nám to někdy bylo příliš dlouhé. Ve všedních dnech používala babička růženec z lesklých hnědých perel. V sobotu a v neděli přistoupila ke své skleněné vitríně a vzala z ní růženec s dost opotřebovanými černými plochými perlami. Jen stříbrný křížek byl na něm mimořádně krásný. My děti jsme znaly tento zvyk. Ale jednoho večera po modlitbě se moje sestra zeptala: »Babičko, proč bereš v sobotu a v neděli tento starý růženec? Ten tvůj je přece mnohem krásnější.« – »Tak tedy, děti, tato šňůra perel má svůj vlastní příběh a ten vám ráda povyprávím,« odvětila.

»Vy jste, žel, svého dobrého dědečka už nepoznaly. Jemu patřil tento černý růženec. Dědeček pracoval v břidlicovém lomu. Každé ráno chodíval do práce a cestou se modlil růženec. Protože v té době ještě nebyly autobusy, které by muže vozily do práce, musel dědeček chodívat pěšky, v každém počasí, i ve sněhu a po ledě, brzy ráno půl hodiny tam a odpoledne, když skončil svoji práci, půl hodiny zpět. Nikdy ho nenapadlo litovat se, bylo to pro něj samozřejmé. A on se modlil svůj růženec den co den.

Jednou ráno již ušel pořádný kus cesty, když si uvědomil, že si doma zapomněl růženec. Co měl dělat? Jít dále, anebo se vrátit? Po krátkém přemýšlení se rozběhl zpět domů tak rychle, jak jen uměl, a rychle se i s růžencem opět vydal na cestu. Dědeček měl svoji šňůru perel velmi rád, nesměla mu chybět. A tak dorazil k dolu s desetiminutovým zpožděním. Jeho spolupracovníci na něho čekali, protože jako nadřízený měl klíče od muničního skladu. Všichni tedy rychle zamířili k šachtě. Dědeček už chtěl se všemi sestoupit do šachty, když zaslechli dunění podobné hromu. Muži se na sebe podívali a zbledli jako stěna. Naštěstí nebyla ještě žádná pracovní skupina pod zemí. Všichni běhali rozrušeni sem a tam. Při první kontrole pak zjistili, že se pod zemí uvolnily obrovské balvany a úplně zasypaly několik štol. Kdyby byl dědeček v ten den přišel do práce včas, mnozí horníci by to neštěstí nepřežili, včetně jeho samotného.

Tato záchrana byla očividně Božím řízením. Když se dědeček vrátil domů a přinesl mi tyto zvěsti, ještě dodatečně se mi roztřásla kolena. Naše děti byly ještě malé, váš otec měl tehdy teprve pět let. Jak bychom to zvládli, kdyby náhle zemřel živitel rodiny? Jeho růženec máme od té doby ve velké úctě, abychom si vždy připomínali, jak byla naše rodina uchráněna před velkým neštěstím. Proto vždy v sobotu, v den Panny Marie, a v neděli, na zmrtvýchvstání Páně, beru do rukou růženec vašeho dědečka.«“

Z Víťazstvo Srdca 158/2024
přeložil a upravil -dd-

POZDRAV MATKY BOŽÍ

Sv. František z Assisi

Buď pozdravena, svatá Paní,
přesvatá Královno,
Matko Boží, Maria.
Buď pozdravena ty,
která jsi jeho palácem,
buď pozdravena,
která jsi jeho stanem.
Buď pozdravena,
která jsi jeho příbytkem,
buď pozdravena,
která jsi jeho rouchem.
Buď pozdravena,
která jsi jeho služebnicí.
Buď pozdravena,
která jsi jeho Matkou,
v níž všechna plnost milosti
a všechno dobro bylo a stále je.

Zveme vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdounkách v neděli 5. října 2025 v 15 hodin**.

Scházíme se již 26. rok. Tomuto večeřadlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii, svatá zpověď. Večeřadlo bude zakončeno mší svatou.

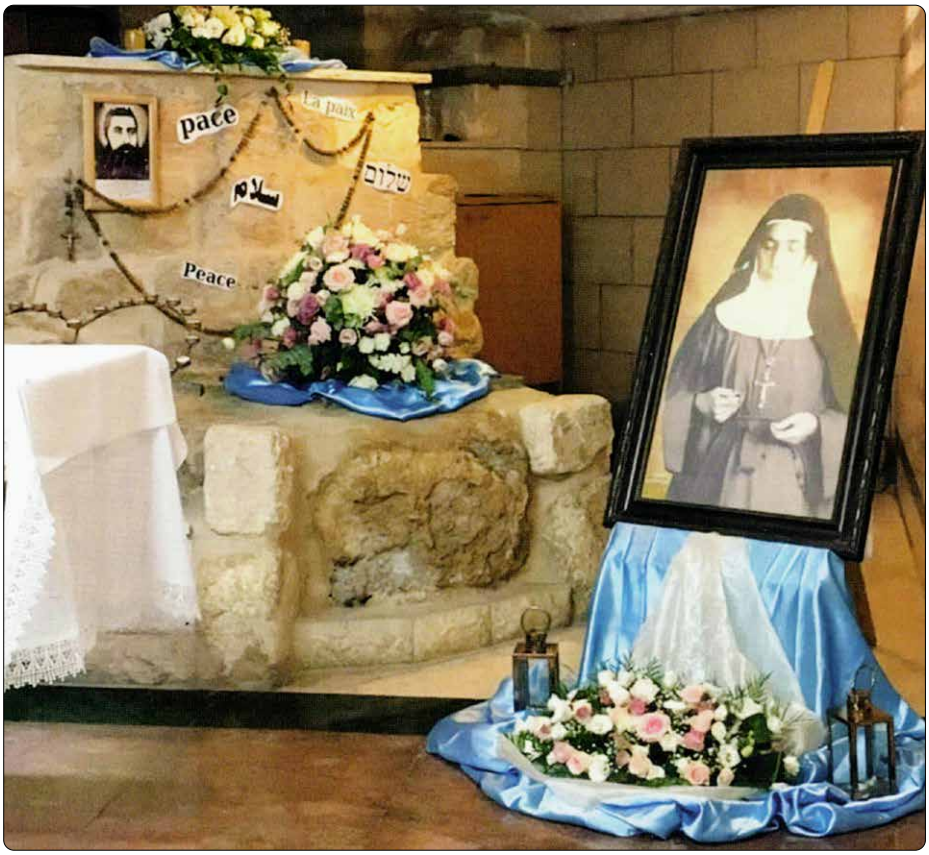
Matka Marie Alfonsina, „růžencová“ svatá z Jeruzaléma

Obrovským svátkem radosti především pro křesťany Blízkého východu bylo svatořečení v Římě 17. května 2015 jejich patronky míru Mirjam Baouardy, známé též jako malá Arabka z Abellinu (1846–1878), zároveň i Marie Alfonsiny od posvátného růžence, vlastním jménem Maryam Soultaneh Danil Ghattas (1843–1927) – tato Palestinka byla zakladatelkou Kongregace sester dominikánek posvátného růžence.

V kongregaci prožila 42 let a během nich se skromná sestra Alfonsina projevila jako velká mystička a zároveň vysloveně praktická žena činu, která však nikdy nepustila z rukou svůj růženec. Ochotně se stěhovala se sestrami z jednoho místa na druhé, kde zakládala kláštery, školy a sirotčince pro arabskou mládež; ať už to bylo v Jordánsku, kde pečovala i o beduíny, anebo ve Svaté zemi. Čtyři týdny před posvěcením úplně prvního kláštera a školy v Jaffě u Nazareta (Yafa an-Naseriyye) v Galileji se 14. dubna 1886 u „sester Zdrávas, Maria“, jak je zde nazývali, udál zázrak, jenž byl důkladně doložen.

V ten den dvanáctiletá řecko-pravoslavná Nousseria Habî eľ Id el Issa spolu s dalšími děvčaty dobrovolně pomáhala při čištění kamenných podlah v obnoveném domě sester, a když šla pro vodu, spadla do osm metrů hluboké cisterny, která byla po zimních a jarních deštích téměř zcela naplněna vodou. Sestra Kateřina hlasitě volala o pomoc, avšak muži až po deseti minutách konečně spustili lano do studny. Dítě se sice dvakrát vynořilo na hladinu, ale bylo již v bezvědomí, a proto se nemohlo zachytit lana.

Vesničané, kteří tam přiběhli, s hlasitým křikem obviňovali sestry a proklínali je, jako by za celé neštěstí mohly ony.

V klášteře růžencových sester v Jaffě u Nazaretu lze navštívit památnou kapli na místě, kde se udál zázrak s cisternou.

Jedna z mála fotografií sv. Marie Alfonsiny, která chtěla být pro všechny jen pokornou spolusestrou ochotnou sloužit, velkodušnou a vždy smířlivou. Sestry o své zakladatelce svorně vyprávěly: „Byla to světice. Jako důkaz stačí, že nikdy ani slovem neodporovala… a nikdy si na nás nestěžovala… Na to by ani neměla čas, protože se neustále modlila růženec.“

Nousseirini rodiče si ze zoufalství roztrhli šaty, a hned se určovala cena krve, suma, kterou měly řeholnice zaplatit dříve, než budou muset opustit vesnici. Dvaačtyřicetiletá sestra Alfonsina nereagovala na nadávky a urážky, odhodlaně se rozběhla i s několika svými žákyněmi do kostela a tam se před svatostánkem společně modlily růženec. Pak se sestra Alfonsina s růžencem v ruce vrátila na místo neštěstí. Zde se na ni osopil jeden rozzuřený Arab: „Ať tě spálí ten tvůj růženec a ty tvoje Zdrávasy!“ Přitom ji udeřil do boku s takovou silou, že spadla na zem. Ona se však okamžitě zvedla, prodrala se davem a hodila svůj velký, patnáctidesátkový růženec do cisterny, přičemž hlasitě volala: „Maria, Matko naše, zachraň toto dítě a pomoz nám v našem soužení!“ Všichni přítomní se jí vysmívali: „Tady už tvá Madona nemůže pomoct. Malá se utopila, vždyť již téměř hodinu leží na dně cisterny!“

Ale sestra Alfonsina se nenechala odradit a se skupinou dětí se vrátila do kostela a pokračovala v modlitbě růžence. Mezitím sestra Kateřina spustila vědro až na dno cisterny. Z ničeho nic se lano pohnulo. Když sestra s pomocí jednoho Araba tahala vědro nahoru, pod hladinou se najednou objevila hlava a pak Nousseira stojící ve vědru, s růžencem kolem krku a rukama se držící lana. Jako by se nic nestalo, objala svoji učitelku a řekla: „Když jsem byla ve vodě, spadl na mě jasně zářící růženec, ovinul se okolo krku a já jsem ho vzala do rukou. Rovněž cisterna byla najednou osvětlená, jakoby světlem svíček a já jsem se ve vodě cítila příjemně jako na pohovce. Potom jsem u otvoru cisterny uviděla mnoho lidí a nějaký hlas na mě zavolal: »Chyť se lana!« Chytila jsem se ho, vyšla jsem živá a zdravá ven a tady jsem."

Sestra Kateřina hned běžela do kostela a o zázračné záchraně povyprávěla sestře Alfonsině, která se tam ještě stále modlila. Když potom sestra Alfonsina vycházela z kostela, Nousseira k ní přiběhla, zářící radostí, i když byla celá promočená: „Jsem tak šťastná z toho, co jsem viděla v cisterně! Jen mi je líto, že mě z ní vytáhli tak brzy." Účinky tohoto zázraku byly jedinečné. Zachráněná Nousseira přestoupila spolu se svými rodiči z pravoslaví na katolickou víru, rovněž tak i místní protestantská učitelka, její matka a několik žákyň. Protestantská škola zavřela své brány, přičemž třídy u sester byly brzy malé. Všichni obyvatelé vesnice a okolí s nadšením vstoupili do růžencového bratrstva. Samotná Nousseira, kterou

Dnes přibližně 260 růžencových sester, které patří k latinskému maronitskému a melchitskému ritu, požehnaně působí v asi šedesáti komunitách, především ve farnostech a školách, sirotčincích a mateřských školách ve Svaté zemi, Libanonu a Pásmu Gazy, jakož i v Jordánsku, Kuvajtu, Egyptě, Sýrii a Spojených arabských emirátech. Sestry pracují také v domovech důchodců a v nemocnicích.

od té doby nazývali „Marie od růžence", se růženec se sestrami modlila každý den a i po letech s vděčností vyprávěla o své zázračné záchraně.

Matka Alfonsina často zakusila ve svém apoštolátu mimořádnou pomoc Královny posvátného růžence. Když od roku 1893 vyučovala děvčata v Betlémě, navštívila jednou v sousedství nevidomou Hannu Is-

Svatořečení sestry Marie Alfonsiny

Obraz Marie Alfonsiny namalovaný k příležitosti jejího svatořečení

su el Kattán. Pohnuta soucitem si nechala přinést sklenici vody, ponořila do ní svůj růženec a kápla několik kapek na oči této ženy, jíž lékaři nedávali už žádnou naději. Pak se se všemi přítomnými pomodlila patnáctkrát Zdrávas a nevidomé ženě doporučila pít vodu, do níž předtím ponořila svůj růženec. Druhý den požádala rodina nevidomé ženy matku Alfonsinu, aby opět ponořila svůj růženec do sklenice vody, protože nemocná se cítila lépe. A skutečně, Hanně se po několika dnech zcela navrátil zrak, mohla bez doprovodu chodit do kostela, znovu šít a vyšívat.

Jeruzalém

Při té příležitosti zavolali sestru Alfonsinu k lůžku nemocného muže Gabríla Dadboûba, který byl v Betlémě velmi znám. Krátce po jejím příchodu zemřel na tyfus. Podle orientálního zvyku začali příbuzní hlasitě naříkat. Jen matka Alfonsina zůstala klidná a povzbuzovala zoufalou rodinu, aby důvěřovali Ježíši a Královně růžence. Také zde si vyžádala sklenici vody, opět do ní ponořila svůj růženec a pak nalila pár kapek do úst mrtvého. Gabríl znenadání ožil, spolkl vodu, vyžádal si jídlo a v okamžiku byl zcela zdráv.

Tak se díky matce Alfonsině láska ke Královně růžence a k růženci rychle šířila mezi prostým venkovským lidem na Blízkém východě a naplnilo se to, k čemu kdysi povzbuzovala sestru Alfonsinu stigmatizovaná karmelitka Mirjam z Abellinu: „Začni toto dílo, Bůh to chce. Podaří se to!"

Z Víťazstvo Srdca 158/2024
přeložil a upravil -dd-

Hlavní pramen
Pierre Duvignau SCJ, Madre Marie-Alphonsine e la Congregazione del Rosario, Latin Patriarchate Printing Press, Jerusalem 1993.

Misijní most modlitby

Misijní most modlitby je aktivita Papežských misijních děl spojená s oslavou Světového dne misií – Misijní nedělí. Papežská misijní díla zvou věřící v letošním roce k této aktivitě v sobotu 18. října 2025 večer, ideálně v 18 hodin.

Kdo a jak může modlitební most vytvořit a zorganizovat?

Misijní most modlitby mohou připravit celé farnosti, jednotlivci, rodiny, Misijní klubka a společenství prostřednictvím společné modlitby na misijní úmysl ve výše uvedený čas.

Jaká modlitba je vhodná?

Na tento úmysl můžeme věnovat modlitbu růžence nebo jakoukoliv jinou modlitbu za misie, stejně tak své utrpení, skutky lásky nebo čas osobní modlitby. Radost ze spojení s Bohem tak předáme do mnoha potřebných míst světa. Také Svatý otec vybízí celý svět k modlitbě za misie.

Za co se modlit?

Ve svých modlitbách mysleme na misionáře, pronásledované, chudé, trpící, opuštěné, zneužívané, nemocné, hladové, strádající nedostatkem lásky..., zahrnout můžeme také prosby za šíření evangelia po celém světě či za dar víry a za papeže.

Jak se na setkání připravit?

K těmto chvílím lze využít svíce vyrobené a požehnané pro tuto příležitost. K hlubšímu prožití společných modliteb mohou pomoci misijní materiály a symboly, které nám připomínají důležitost misií a propojení se všemi potřebnými na celém světě. Více si díky tomu uvědomíme, že misie bez modlitby nemohou existovat.

Čím páteční modlitební večer před Misijní nedělí naplnit?

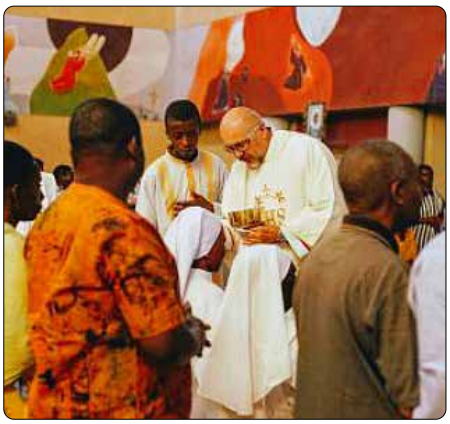
Při vytváření náplně setkání v rámci *Misijního mostu modlitby* se můžete inspirovat třeba těmito nápady:

Modlitba při světle svíček • zapálení svíčky při každém desátku růžence • zpěv písní s mariánskou nebo misijní tématikou • přinášení květin • výroba vlastního růžence, postavení MOSTu (Modlitba, Oběť, Služba, Tvořivost) • promítání videa k Misijní neděli • uspořádání přednášky • využití misijních triček.

Čím je Misijní most modlitby možné obohatit?

Noční/víkendovou hrou. Pokud pracujete s aktivní skupinkou dětí a chcete pro ně vytvořit atraktivní modlitební setkání, můžete *Misijní most modlitby* zakomponovat do celodenní, večerní nebo víkendové hry, jejímž vyvrcholením bude nedělní mše svatá. Během hry mohou hledat indicie k objevení misijního pokladu, anebo jim v málo osvětleném kostele poschovávejte úryvky modlitby, z nichž mají sestavit celou verzi, kterou se nakonec společně pomodlíte.

Misijní činnost každého křesťana je odpovědí na trvalý Ježíšův příkaz:

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu.“ (Mk 16,15)

Jediným motivem misijní činnosti má být poselství a láska Pána Ježíše, šířené svatostí vlastního života a dobrými skutky.

Více informací najdete na *www.missio.cz, www.facebook.com/PapezskaMisijniDila*.

Zdroj: ČBK (Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ŘÍJEN 2025

Úmysl papeže: Za spolupráci mezi různými náboženskými tradicemi

Modleme se, aby věřící jiných náboženských tradic spolupracovali na obraně a šíření míru, spravedlnosti a lidského bratrství.

Národní úmysl: Za volby do poslanecké sněmovny

Modleme se, aby noví poslanci i členové vlády měli potřebné síly vést náš stát zodpovědně a pokorně ke svobodě a prosperitě všech občanů.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Wilhelm Hünermann

Syn brusiče nožů (11)

DUCHOVNÍ ČETBA

MONSIEUR SANSESPRIT

Kněžský seminář, bývalý klášter minimitů v Rue du Vieux-Temple, se brzy stal Juliánovi útulným domovem. Konečně zase pobýval se Spasitelem pod jednou střechou a mohl u jeho nohou prodlévat, jak dlouho chtěl.

Představení ústavu pozorovali s jistou obavou zdravotní stav dvacetiletého bohoslovce a důrazně ho varovali před každým přeháněním. Regens David, který byl P. Mazenodem upozorněn na Juliánovu přehnanou horlivost, si našel cestu, jak dostat Juliána pod stálý lékařský dohled. Jmenoval ho ošetřovatelem nemocných. Ústavní lékař Dr. Bauteville ho vídal téměř denně a mohl ho pozorovat.

Julián zastával úkol milosrdného samaritána s velikou láskou. Svědomitě podával svým spolualumnům předepsané léky, upravoval jejich lůžka a zaznamenával teplotu do tabulek. Počínal si tak radostně, že nemocní zapomínali na své bolesti. Zákmit jasu se vždy objevil na jejich bledých tvářích, když k nim Julián přistoupil. Osvojil si spoustu medicínských znalostí a lékař rád doznával, že neměl nikdy obětavějšího a spolehlivějšího pomocníka.

K Juliánově nemalé radosti byl jemu a jeho příteli z mládí Viktoru Baretovi přidělen týž pokoj. Studovali společně, hovořili o domově a oživovali staré vzpomínky.

„Víš vůbec, že za své povolání vděčím tobě?“ ptal se přítel jednoho dne Juliána.

„Mně? Jak to?“ zvolal Julián udiveně.

„Pamatuješ si, jak jsme často ve sněhu a v ledu putovali do Villardu, abychom se vyzpovídali u dobrotivého faráře? Tys mne k tomu přemlouval a na těchto cestách za pokání jsem poprvé připadl na myšlenku o kněžství.“

„Tvá cesta byla přímější než moje,“ vzdychl Julián. „Mé vzdělání mělo velké mezery, a třebas jsem v posledním roce doma studoval trochu filosofii, jsem v této vědě pořád nedochůdčetem. Schází mi ještě všechny základní pojmy, které budu potřebovat jako teolog.“

„Při své bystrosti je brzy zvládneš,“ usmál se krajan.

„Náš farář doma byl jiného mínění. »Sans esprit« mi napsal do vysvědčení, které má sestra naštěstí hodila do kamen.“

„Tam také patřilo. Nemuť se kvůli tomu! Náš farář je zvláštní člověk a tobě nikdy nebyl nakloněn.“

„Proč vlastně? Ty snad znáš důvod?“

„Neodpustil ti nikdy, že jsi často přijímal, ač ti to na přímluvu slavného lidového misionáře P. Touche dovolil. V jeho očích to bylo a zůstalo pohoršením pro celou farnost.“

„Rozumíš tomu?“

„Byl vychován v duchu jansenismu a nezbavil se nikdy následků této temné nauky. Jsem rád, že mezitím zavládl v kněžském semináři jiný duch.“

V tomto semestru přednášel profesor dogmatiky nejobtížnější pojednání věrouky, totiž traktát o milosti. Oba studenti z La Mure si museli přiznat, že mu příliš nerozumějí.

„Já se vzdávám!“ zabručel Viktor Baret jednoho dne a mrštil učebnicí do kouta. „Kdo se má vyznat v těch učených závěrech!“

„Neztrácej odvahu, maličký!“ smál se Julián.

„Tobě se to dobře mluví, dlouháne!“ huboval přítel. „Ty tomu rozumíš, monsieur SansEsprit! V mém skromném mozku se celá ta rozepře mezi tomismem a molinismem nechce srovnat.“

„Upokoj se! Nechápu víc než ty. Snad bychom se měli více modlit než hloubat. Také svatý Tomáš více záhad rozluštil před svatostánkem než u psacího stolu. A teď si zvedni svou odhozenou dogmatiku! Projdeme ten úsek společně.“

Přes počáteční nesnáze se brzy ukázalo, že Julián za svými spolužáky nikterak nezaostává. „Monsieur SansEsprit – Pan Bezduchý“, jak mu v semináři brzy přezdívali, měl bystrý chápavý rozum a v disputacích, v oněch učených hádkách, které se konaly pod dohledem profesorů, měl vždy nad ostatními převahu.

„Ty ses zase jednou zablýskl jako čerstvě vyleštěná holínka,“ pochválil ho Viktor po jedné takové disputaci. „Tvému odpůrci došel dech.“

„Měl jsem výhodnější pozici,“ odpověděl Julián skromně.

„Ne, ale máš chytřejší hlavu, monsieur SansEsprit.“

Julián se radoval ze svých úspěchů, ale večer v kapli vzbudil vroucí pokoru, protože postřehl nebezpečí domýšlivosti.

Směl se právem radovat ze svých úspěchů, kterých dosáhl přes nedostatečnou školní průpravu, ale ve sklonu k samolibosti viděl svou hlavní chybu, proti níž bojoval ze všech sil.

Při závěrečné zkoušce, která se konala na konci každého studijního roku, získal druhé místo. Své spolualumny nejen dohonil, ale předstihl. Nato odjel s radostí na prázdniny.

Sestry byly náramně šťastné, že ho mohly mít opět u sebe, a byly na něho hrdé, když jim ukázal své vysvědčení. Také starý Giraulet se podílel na všeobecné radosti.

„Teď ti musím asi vykat,“ mínil kmet, „ale bude mi to zatěžko.“

„Všechno zůstane při starém,“ usmál se student.

„Pak mi musíš též tykat,“ navrhl čeledín.

„Rád, dovolíš-li. Jsme přece přátelé.“

„Jak jsi daleko? Tonzura ti dodává úctyhodného zevnějšku. Škoda tvých pěkných kadeří!“

„Jsem nyní akolyta a smím knězi při mši svaté přisluhovat.“

„Tak? Myslel jsem, že jsi to směl již jako desetiletý chlapec.“

„Ano, ale teď mám pro tento úřad zvláštní svěcení. Ostatně, nevypadáš nijak dobře, Jacquesi!“ dodal Julián starostlivě.

„Také mi není nikterak skvěle,“ zabručel stařec. „Dýmka mi už nechutná, a to je špatné znamení. Brzy mne už asi Nejvyšší Velitel povolá k velké armádě. Škoda, rád bych se byl dožil tvé primice.“

„Sám jsem si rovněž myslel, že se jí nedočkám, ale jak vidíš, těším se pevnému zdraví.“

„Jsi stále ještě jako tříska a Otčenáš můžeš profouknout tvářemi,“ smál se vysloužilec.

„Kopřivu mráz nespálí,“ dodal student.

Seminaristé z La Mure byli také během prázdnin ve stálém styku. Scházeli se střídavě v otcovském domě, hovořili o přestálých hrůzách před zkouškami, utahovali si z rozmarů profesorů, hráli v zahradě partii boules nebo otevřeli „Knihu králů“. Julián byl při tom vždy zbytečný, protože se v kartách nevyznal.

„Už je nejvyšší čas, aby ses kartám naučil," napomínal ho Viktor Baret. „Na každé faře se hraje Ecarté. Až se jednou svému šéfovi přiznáš, že to neumíš, budeš hned u něho persona non grata. Sedne do vlaku, zajde si za biskupem a požádá ho o jiného kaplana."

„Viktor má pravdu, monsieur SansEsprit," potvrdil Michael Magnin z Oisonsu, který navštívil své přátele v La Mure. „Umění karbanu patří ke kněžským stavovským milostem."

„Tak se v těchto milostech pilně cvičte," usmál se Julián. „Zajdu si zatím do zahrady nalokat se trochu čerstvého vzduchu. Kouř po vás se dá krájet nožem."

Když ho přátelé hledali, našli ho v zahradě na lavičce skloněného nad zbožnou a učenou knihou.

„Jsi a zůstaneš nepolepšitelným knihomolem!" vadili se s ním a přinutili ho, aby se vrátil do jejich společnosti.

Všichni ho měli rádi, a to nejen proto, že byl dobrým kamarádem a ke každému vlídný, ať mu byl sympatický, nebo ne, ale především proto, že byl všem vzorem. Každý se mu tajně obdivoval pro jeho hlubokou zbožnost a důkladné vědomosti a kdekdo mu předpovídal, že se určitě jednou stane biskupem.

Do toho však bylo ještě daleko. Dne 23. března 1833 byl Julián vysvěcen na podjáhna a 21. června téhož roku na jáhna.

Jáhnům připadalo za úkol kázat na zkoušku. Obyčejně se to dělo v refektáři při večeři, proto se tyto nesmělé pokusy nazývaly „bramborová kázání".

Nebylo snadné vystoupit na „kazatelnu" před smečkou škodolibých spolubratrů, kteří jen záludně číhali, až řečník uvízne nebo zaškobrtne. Viktor Baret, který už byl vysvěcen na kněze, se při tom potázal se zlou. Nevěděl, jak dále, a musel svůj „sermon" přečíst z rukopisu.

Též Julián se nemálo polekal, když přišla řada na něho. Připravoval se na svůj úkol více před svatostánkem než ve studovně. Za námět si zvolil: „Svaté přijímání – náš denní chléb."

Když vystoupil na kazatelnu, prudce mu tlouklo srdce. Začal přerývaně, ale postupně nabýval jistoty a pevnosti, až byl konečně tak unesen svatým zápalem, že zapomněl na okolí. S rostoucí pozorností naslouchalo obecenstvo jinak velmi kritické. Přibývalo alumnů, kteří odkládali příbory a zapomínali na jídlo.

Jáhen mluvil o Eliášovi, o proroku, který na smrt unavený a vysílený byl andělem nasycen slovy: „Vezmi a jez; máš dalekou cestu před sebou!" Chléb ho posiloval čtyřicet dní a čtyřicet nocí pouští až k hoře Oreb.

„Jestliže neseme Ježíše v sobě," zvolal Julián pln nadšení, „jsme dva a naše tíha se rozdělí a stane se lehčí!"

„Svatý Pavel říká: »Všechno zmohu s tím, který mě posiluje! – Nežiji již pouze já, ale žije ve mně Kristus!«"

Ještě více se rozohnil, když plamennými slovy vybízel k častému, ba dennímu svatému přijímání. Nakonec zvolal mocným hlasem:

„S ním spojeni máme mocnou ochranu a jsme v bezpečí pod jeho záštitou. C'est Jésus, notre Pain de vie! – Ježíš je chléb našeho života!"

Propukávala-li jindy rušná nebo uštěpačná kritika, zůstali tentokrát alumni nezvykle zamlklí. Profesor homiletiky nazval kázání mistrovským výkonem, i když se mu zdála vybídka k dennímu svatému přijímání poněkud neobvyklou.

„Jsi rozený dómský kazatel," říkali bohoslovci, když ho zahrnovali svým blahopřáním. „Člověk by ani nevěřil, že slyší začátečníka, nikoli starého zkušeného lidového misionáře."

„Jak jsi to dokázal?" ptal se Michael Magnin, který teď bydlel s Juliánem v jednom pokoji. „Já jsem se při zkušebním kázání notně zapotil a nejednou se mi zatmělo před očima."

„Zpočátku se mi nedařilo lépe," odpověděl Julián, „ale pak už jsem neviděl vaše kritické tváře. Připadalo mi, že stojím na kazatelně kostela a musím svým slovem pohnout hříšníky."

Čekalo by se, že jáhen se přibližuje k cíli s rostoucí radostí. Zatím se však stupňoval jeho neklid den ode dne.

„Co je s tebou?" otázal se Michael Magnin starostlivě. „Jsi změněný, již nejsi jako dříve veselý monsieur SansEsprit. Občas mne v noci probouzí tvé sténání. Jsi nemocný?"

„Nejsem nemocný," odpověděl Julián úsečně.

„Co tě tedy trápí? Snad se nebojíš svěcení?"

„Uhádl jsi příteli. Bojím se!" Odpověď zněla téměř jako volání o pomoc. „Nejsem hoden této veliké svátosti. Jsem hříšník, ubohý viník před Bohem."

„Tak mluvíš ty, nejzbožnější seminarista?" zvolal Michael pobouřen. „Co máme říci my ostatní?"

„Sám svatý František Saleský psal v předvečer svého svěcení příteli o tomto příšerném a hrozném dni, a já bych se neměl lekat?" Na chvíli se jáhen odmlčel, pak chraplavým hlasem pokračoval:

„Bojím se, že ve službě Boží selžu, že se stanu nájemníkem místo dobrým pastýřem, a vím, jak hrozné peklo čeká na nehodného kněze."

„Je vidět, že pocházíš z La Mure," usmíval se přítel. „Člověk by řekl, že neslyší tebe, ale vašeho faráře."

Julián odešel bez odpovědi do kaple, kde se vrhl k nohám Milostiplné.

Konečně nadešlo ráno dne svěcení, 20. července 1834. S bázní a třesením kráčel Julián s ostatními jáhny ke katedrále. Když procházel portálem biskupského chrámu, spadl z něho veškerý strach. Jeho obličej zářil štěstím, když mu vkládáním rukou biskup monsignor de Bruillard uděloval svěcení.

„Nyní jsem tvůj, milý Pane a Spasiteli!" zajásalo to v jeho duši. „Od této chvíle chci žít, trpět a umírat s tebou a v tobě. Nedopusť, abych se kdy od tebe odloučil!"

Svou první oběť mše svaté sloužil na svátek sv. Maří Magdalény v klášteře oblátů v poutní svatyni Naší Paní v Oisieru, vzdálené šest hodin od Grenoblu. Opět ho zachvátila bázeň před velkým tajemstvím, ale našel útěchu v myšlence, že se slaví svátek hříšnice, jíž Pán prokázal tak veliké milosrdenství. Byl to i den narozenin jeho matky, a tak z hlubin srdce vyslal k ní prosbu o přímluvu.

Věřící v chrámu zatajovali dech, když primiciant přistoupil k oltáři! Jeho obličej byl produševnělý a prozářený jako tvář nebeského cheruba.

Kdesi opodál klečely jeho sestry, které nedokázaly odpoutat oči od bratra, jehož Bůh povýšil k tak vznešenému úřadu. S hlubokým dojetím udělil po mši svaté všem přítomným novokněžské požehnání.

„Ty bys měla požehnat mně, a ne já tobě, Marraine!" řekl Julián, když v jed-

nom pokoji kláštera usedl se svými sestrami. „Co by ze mne bylo, nebýt tebe!“

„Škoda, že se toho nedožili rodiče!“ povzdychla Marianna.

„A dobrý Giraulet!“ připojila Anetta. „Když umíral, mluvil o tobě až do posledního dechu.“

„Doufám, že jsou všichni v nebi a radují se s námi,“ odpověděl novokněz.

„Nebudete mít primici doma?“ tázala se Anetta. „Na Rue de Breuil již vijí věnce.“

Julián s ohledem na napjatý poměr, který vládl mezi ním a farářem, považoval za moudřejší nepomýšlet na primici v rodné obci. Sestry to s těžkým srdcem uznaly.

Následující dobu trávil Julián u oblátů. Nepozbyl naději, že ho přece znovu přijmou do své společnosti. Z Marseille však došel záporný dopis. Dokud se jeho zdraví trvale neupevní, nelze jeho žádosti vyhovět.

S těžkým srdcem se vrátil domů. Na podzim obdržel dopis od svého biskupa, v němž se psalo:

„Jistě vás zahálka již omrzuje, milý příteli. Připravte se, abyste mohl v úterý nebo nejpozději ve středu odjet do farnosti Chatte. Tam budete podle vůle Boží pracovat pod dohledem výtečného faráře na vinici, jejíž půda není nikterak neúrodná. Buďte jako hořící lampa a splňte všechny naděje, které ve vás kladu. Farnost patří k oněm místům v naší diecézi, která mají neobyčejně mírné podnebí. Jsem přesvědčen, že tamější pobyt prospěje i vašemu zdraví.“

Julián sbalil svůj uzlíček, rozloučil se se sestrami a nasedl do poštovního kočáru.

V neděli 26. října 1834 konal první bohoslužby ve farním kostele v Chattu, roztomilé vísce východně od údolí Rhôny, obklopené věncem malebných pahorků a vinic.

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče nožů.
Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

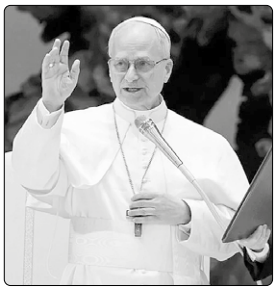
(Redakčně upraveno)

Křesťanská láska není únik, ale rozhodnutí

– dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

zjevení odkazuje na samotné jméno Boha: „Já jsem.“

Ježíš odhaluje, že Boží přítomnost se projevuje právě tam, kde lidstvo zažívá nespravedlnost, strach a osamělost. Právě tam je pravé světlo připraveno zářit, aniž by se bálo, že bude přemoženo postupující temnotou. Uprostřed noci, kdy se vše zdá být ztraceno, Ježíš ukazuje, že křesťanská naděje není únikem, ale rozhodnutím. Tento postoj je výsledkem hluboké modlitby, v níž Boha neprosíme, aby nás ušetřil utrpení, ale abychom měli sílu vytrvat v lásce, vědomi si toho, že život, který jsme svobodně darovali z lásky, nám nikdo nemůže vzít.

„Jestliže hledáte mě, nechte tyto odejít.“ (Jan 18,8) V okamžiku svého zatčení se Ježíš nestará o to, aby zachránil sám sebe: přeje si pouze, aby jeho přátelé mohli svobodně odejít. To ukazuje, že jeho oběť je skutečným aktem lásky. Ježíš se nechá zatknout a uvěznit strážemi pouze proto, aby mohl své učedníky propustit na svobodu.

Ježíš prožil každý den svého života jako přípravu na tuto dramatickou a vznešenou hodinu. Proto, když nastane, má sílu nehledat únikovou cestu. Jeho srdce dobře ví, že ztratit život z lásky není selhání, ale má tajemnou plodnost. Jako zrnko pšenice, které právě tím, že padne na zem, nezůstává samo, ale umírá a přináší ovoce.

I Ježíš pociťuje znepokojení tváří v tvář cestě, která zdánlivě vede jen ke smrti a konci. Ale je stejně přesvědčen, že jen život ztracený pro lásku se nakonec znovu najde. V tom spočívá pravá naděje: ne v pokusu vyhnout se bolesti, ale ve víře, že i v srdci nejvíce nespravedlivého utrpení se skrývá zárodek nového života.

A my? Kolikrát bráníme svůj život, své plány, svou jistotu, aniž si uvědomujeme, že tím zůstáváme sami! Logika evangelia je jiná: jen to, co se daruje, vzkvétá; jen láska, která se stává bezplatnou, může vrátit důvěru i tam, kde se vše zdá ztraceno.

Evangelium podle Marka nám také vypráví o mladíkovi, který, když je Ježíš zatčen, utíká nahý (srov. Mk 14,51). Je to tajemný, ale hluboce sugestivní obraz. I my, když se snažíme následovat Ježíše, prožíváme okamžiky, kdy jsme zaskočeni a zbaveni svých jistot. Jsou to nejtěžší okamžiky, kdy jsme v pokušení opustit cestu evangelia, protože láska se nám jeví jako nemožná cesta. A přece to bude právě mladík, který na konci evangelia oznámí ženám vzkříšení, již ne nahý, ale oděný v bílém rouchu.

To je naděje naší víry: naše hříchy a naše váhání nebrání Bohu, aby nám odpustil a vrátil nám touhu pokračovat v následování Ježíše, aby nás učinil schopnými darovat život za druhé.

Drazí bratři a sestry, naučme se i my odevzdávat se dobré vůli Otce a dovolit, aby náš život byl odpovědí na přijaté dobro. V životě není třeba mít vše pod kontrolou. Stačí se každý den svobodně rozhodnout milovat. To je pravá naděje: vědět, že i v temnotě zkoušky nás Boží láska podporuje a nechává v nás dozrát plody věčného života.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení – *dokončení ze str. 3*

Spíše mu přece řekne: »Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.« Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: »Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.«“

Pondělí 6. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Dagmar Pohunková – lékařka a publicistka **6:25** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **7:25** Cestujeme regionem Záhorie **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Prodej Alžbětinského kláštera v Kadani **9:15** Outdoor Films s P. Pavlem Semelou: Kdo žije duchovně, má každá jeho činnost duchovní rozměr **10:45** Klimatická změna, nebo katastrofa? **11:20** Tam, kde roste večernice smutná **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbljanović: Kupy galaxií, 2. díl **13:35** Příroda kolem nás: Bongo horský. Život v rákosinách **14:00** Bohém s Bohem: Pavel Čeněk Vaculík **14:55** Setkání: Štěpán Krňoul **15:00** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české-staroboleslavské a zemský patriotismus **16:00** Když bolí tělo: Lupénka **17:05** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalech **17:25** Svědectví života – Michal **17:40** Provodov, kostel Panny Marie Sněžné: Jubilejní chrámy 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo sluněčko **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světel **18:10** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **18:15** Milíře z minulosti do současnosti **18:35** Rolničky /SK/ na Mohelnickém dostavníku **18:55** Vzpomínky na mistra Martina Benku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Noemova pošta: Říjen 2025 **22:25** Něco navíc **23:35** V souvislostech **0:00** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **0:35** Paprsek Boží lásky – Kosovo **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Martin Dejdar – herec **6:25** Duchovní krajina Novohradských hor: Poutní cesty **6:55** Můj chrám: Jana Svobodová, zpěvačka a výtvarnice v kostele sv. Jakuba, Hostivice **7:15** Koncert na hladině Vltavy: NAVALIS 2022 **8:00** Papa Leone **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** V souvislostech **9:30** NAJEDNO: Andřej **9:55** Tanzanie – Esaro **10:25** Noční univerzita: Sr. Veronika Katarína Barátová: Naděje pro každého **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Jak potkávat svět: S Vladimírem Mertou **14:20** Když bolí tělo: Léky a jejich kombinace **15:25** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **16:00** Muzikanti, hrajte: Miločanka **17:05** Rozumíme médiím?: Jak se proměnila média za posledních 10 let **17:30** Karel Schinzel: Člověk, který obarvil svět **18:05** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo sluněčko **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka **18:15** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **18:40** Láska **19:10** Deštné, kostel sv. Matouše: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Kazatel tří papežů: Raniero Cantalamessa **22:35** Má vlast (2. díl): Karlštejn **23:30** Terra Santa News: 1. 10. 2025 **23:50** Jsem N: Odpuštění **0:10** Přesah: Se společností Tichý svět **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: David Vávra – divadelník a architekt **6:25** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české-staroboleslavské a zemský patriotismus **7:20** Podoby Juraje Thurzy **7:45** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **8:15** Gruzie – S láskou z Gruzie **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Na startu **9:30** Můj chrám: Bob Fliedr, Komunitní centrum Matky Terezy v Praze **9:50** Provodov, kostel Panny Marie Sněžné: Jubilejní chrámy 2025 **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Grófská obec Gbeľany **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Na tom zlínském rynku: MFF Strážnice 2025 **14:40** Halíř chudé vdovy **15:10** Koncert ZUŠ Říčany k Roku české hudby: Říčany, KC Labuť **16:10** Dům ze skla? **17:15** Vezmi a čti: Září 2025 **17:30** Terra Santa News: 8. 10. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo sluněčko **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **18:10** Dokořán: S Danou Morávkovou **18:55** Králíky, kostel Nanebevzetí Panny Marie – Hora Matky Boží: Jubilejní chrámy 2025 **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Šebestián Kubinek, ten, co chodil s Bohem [P] **20:35** Audi Filia – Povolání sv. Jana z Avily **21:20** Noční univerzita: Otto Neubauer: Naděje pro druhé [P] **22:30** Svět – Hrdinové víry **23:00** Jazzový večer, I. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **23:50** Generální audience papeže Lva XIV. **0:10** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbljanović: Kupy galaxií, 2. díl **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
- Denně: **8.00**; **16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (**změna programu vyhrazena**)

Podrobnosti na *www.tvnoe.cz*

Čtvrtek 9. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **6:25** Bohosudov **6:40** Terra Santa News: 8. 10. 2025 **7:00** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **7:10** Outdoor Films s Tomášem Vaňourkem: Cesta vody **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Magazín Mary's Meals **9:35** Noemova pošta: Říjen 2025 **10:35** Jaroměřice, kostel Povýšení Sv. Kříže na Kalvárii: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:45** Dokořán: S Martinem Dejdarem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Vivaldi: Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival 2023 **14:05** Generální audience papeže Lva XIV. **14:25** Peter Baco, rozumný zemědělec se srdcem rolníka **14:55** Výpravy do divočiny: Život prvoků **16:00** Dorothy Dayová – rebelka v ráji **16:28** Dobrá obec Dobrá **16:55** Dotyky múzy **17:25** Chlapi na hoře **18:00** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo sluněčko **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta **18:10** Ovečky: 28. neděle v mezidobí [P] **18:30** Vzpomínka na Patricii Burda Janečkovou **19:05** Sloup, kostel Panny Marie Bolestné: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer s folklorem [L] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Dokořán: S Janem Hřebejkem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Naďa Urbánková – zpěvačka a herečka **6:30** Kaplani naděje: Dagmar Slížová **6:40** Květnov **6:50** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 100 km: Moravský Krumlov – Údolí Rokytné – Třebíč **7:05** Výpravy do divočiny: Za bílými jeleny **8:05** Zapomenuté Čako **8:25** S chutí přes práh: Českomoravská Fatima v Koclířově **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** ARTBITR – Kulturní magazín **9:25** Poutníci času: S Lenkou a Milošem Darázovými **9:45** Dejme dětem rodinu (2. díl): Mýty a fakta o náhradní rodinné péči **10:20** Staré Brno, kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:30** Dům ze skla? **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Daruj písničku **14:05** Nicu **15:05** Stručné dějiny spásy: Kristovy zázraky **15:10** Záblesk z Funchalu, Madeira [P] **15:20** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **15:35** Hájek, Klášterní kaple Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **15:45** Albánie – Angelo **16:20** Šebestián Kubinek, ten, co chodil s Bohem **16:50** Poslední budou prvními **17:25** NAJEDNO: Andřej **18:00** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo sluněčko **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medailka **18:10** Múzy církevních škol: Katolické gymnázium Třebíč **18:20** Na jedné cestě [P] **18:35** Jak si mě našel Antonín z Padovy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Svéráz jedinečnosti **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Dobrodružství před kamerou [P] **22:10** Poletuchy: Na skok na Valašsko **23:00** Jak potkávat svět: S Hradišťanem **0:30** Orkiestra św. Mikołaja na Crossroads 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jan Špilar – jáhen a kadeřník **6:20** Šéguové – děti z ulic Lubumbashi **6:55** Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karviné **7:15** Josef **8:45** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo sluněčko **8:50** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **9:15** Ovečky: 28. neděle v mezidobí **9:40** Viděli jsme **9:45** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **9:55** Dobrá Voda u Nových Hradů, kostel Panny Marie Těšitelky: Jubilejní chrámy 2025 **10:05** Dejme dětem rodinu: PhDr. Jana Kovařovicová – Terapeutické rodičovství [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Lokace Malý Tibet **15:09** Nedotčené řeky **16:10** Z krajin za obzorem: MFF Strážnice 2025 [P] **17:55** Zamyšlení Tomáše Halíka: 28. neděle v mezidobí [P] **18:15** Island – Odraz Stvořitele **18:45** Vezmi a čti: Září 2025 **19:00** V souvislostech [P] **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:45** Přejeme si... **20:05** Dívka za dveřmi [P] **22:05** The Chosen V. (4. díl): Stejná mince [P] **23:20** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:25** Kouzlo Vysokej nad Kysucou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 10. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Zamyšlení Tomáše Halíka: 28. neděle v mezidobí **9:25** Chrám na Hvězdném poli **10:20** Svatá Hora, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Orchestr Grande Moravia **14:15** Dobrodružství před kamerou **15:15** Příroda kolem nás: Zebry. Výr velký. Kunětická hora **15:30** ARTBITR – Kulturní magazín **15:50** Dívka za dveřmi **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Ovečky: 28. neděle v mezidobí **18:20** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:40** Danica a její příběhy **19:10** Kájov, kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:20** Pri kávičke: S Mons. Františkem Trstenským [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen V. (4. díl): Stejná mince [P] **21:20** NAJEDNO: Richard [P] **21:45** Wolfgang Amadeus Mozart: Mše C dur „Korunovační": Smetanova Litomyšl [P] **22:15** V pohorách po horách: Vysoký kámen a Havlova hora v České Kanadě **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Viděli jsme 5+ **0:05** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:20** Továrna mezi vodami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

LUX TELEVÍZIA

Programové tipy TV LUX od 6. 10. 2025 do 12. 10. 2025

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na **www.tvlux.sk**

Pondelok 6. 10. o 17:30 hod.: Svätý Benedikt – patrón Európy
Benedikta, slávna trasa z Norcie do Montecassina, vedúca cez malé dedinky, pevnosti, pustovne a opátstva, ale aj cez množstvo prírody, ktorá je stále drsná a divoká, ďaleko od ciest a zastavaných oblastí.

Utorok 7. 10. o 21:10 hod.: Arménsko: Čo nás robí silnými
Arménsko je jednou z najstarších kresťanských krajín sveta. Napriek tomu si prešlo útrapami ako máloktorá krajina. Tvorcovia dokumentu navštívili túto krajinu v roku 2022, keď jej mestami prechádzala putovná socha Panny Márie Fatimskej. Prítomnosť Matky bola veľkým povzbudením pre utrápených obyvateľov.

Streda 8. 10. o 16:30 hod.: vKontexte / Učiteľka syntézy pre krízové časy
O špecifickom prínose a nesmiernom duchovnom poklade sv. Terézie z Lisieux nám porozpráva o. Juraj Vittek.

Štvrtok 9. 10. o 10:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu
Priamy prenos svätej omše pri príležitosti Jubilea zasväteného života.

Piatok 10. 10. o 20:30 hod.: Malé ženy / 2. diel
Adaptácia klasického románu L. M. Alcottovej o štyroch dospievajúcich dievčatách s odlišnými povahami v období americkej občianskej vojny...

Sobota 11. 10. o 20:30 hod.: Listy od Matky Terezy
Príbeh Matky Terezy rozprávaný z pohľadu vatikánskeho kňaza Benjamina Praagha, povereného skúmaním činov a udalostí po jej smrti.

Nedeľa 12. 10. o 22:30 hod.: Ruženec z Fatimy
Priamy prenos modlitby svätého ruženca.

BREVIÁŘ PRO LAIKY — 4. – 11. ŘÍJNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 10.		PO 6. 10.		ÚT 7. 10.		ST 8. 10.		ČT 9. 10.		PÁ 10. 10.		SO 11. 10.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1653	1870	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1653	1870	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1554	1750	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1554	1750	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	719	812	1049	1169	1554	1751	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1655	1872	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	719	812	1553	1750	1555	1751	1080	1202	1556	1752	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:	**SO 4. 10.**													
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1660	1877	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1555	1751	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1661	1878	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1555	1751	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1555	1752	1090	1212	1105	1229	1121	1246	720	813
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1664	1881	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	719	812	719	812	1553	1750	1555	1751	1090	1213	1556	1752	1122	1247	721	813
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 5. 10. – 27. neděle v mezidobí
1. čt.: Hab 1,2–3; 2,2–4
Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9
Odp.: 7c–8a *(Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!)*
2. čt.: 2 Tim 1,6–8.13–14
Ev.: Lk 17,5–10

Pondělí 6. 10. – nezávazná památka sv. Bruna
1. čt.: Jon 1,1–2,1.11
Jon 2,3.4.5.8
Odp.: srov. 7c *(Ze záhuby jsi vyvedl můj život, Hospodine!)*
Ev.: Lk 10,25–37

Úterý 7. 10. – památka Panny Marie Růžencové
1. čt.: Jon 3,1–10
Ž 130(129),1–2.3–4.7b–8
Odp.: 3 *(Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?)*
Ev.: Lk 10,38–42

Středa 8. 10. – ferie
1. čt.: Jon 4,1–11
Ž 86(85),3–4.5–6.9–10
Odp.: 15b *(Ty jsi, Pane, váhavý k hněvu a svrchovaně laskavý.)*
Ev.: Lk 11,1–4

Čtvrtek 9. 10. – nezávazná památka sv. Dionýsia a druhů nebo sv. Jana Leonardiho
1. čt.: Mal 3,13–20a
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a *(Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.)*
Ev.: Lk 11,5–13

Pátek 10. 10. – ferie
1. čt.: Jl 1,13–15; 2,1–2
Ž 9(9A),2–3.6+16.8–9
Odp.: 9a *(Podle práva bude Hospodin soudit svět.)*
Ev.: Lk 11,15–26

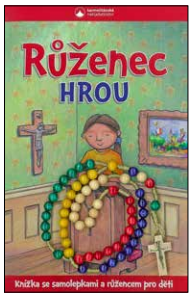
Sobota 11. 10. – nezávazná památka sv. Jana XXIII. nebo sobotní památka Panny Marie
1. čt.: Jl 4,12–21
Ž 97(96),1–2.5–6.11–12
Odp.: 12a *(Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!)*
Ev.: Lk 11,27–28

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

MĚSÍC ŘÍJEN – MĚSÍC MODLITBY RŮŽENCE

RŮŽENEC HROU • KNÍŽKA SE SAMOLEPKAMI A RŮŽENCEM PRO DĚTI
Sestavil Mark Neilsen • Ilustroval Jim Burrows
Z angličtiny přeložila Karin Jajtnerová
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

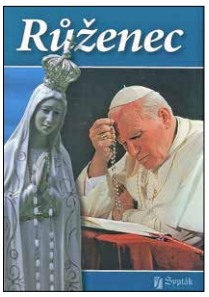
Při růženci rozjímáme s Marií o Kristově životě – o událostech, které člověku přinesly spásu. Tato knížka pomáhá dětem přiblížit tuto krásnou a jednoduchou modlitbu. Knížka obsahuje: brožurku s návodem k modlitbě růžence; přehled růžencových tajemství; samolepky, které dětem pomůžou lépe pochopit růženec. Ke každé knížce je přibalen dřevěný barevný růženec.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 138x216 mm, křídový papír, 16 stran, 159 Kč

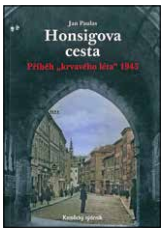
RŮŽENEC

Brožurka obsahuje v každém desátku růžence radostného, světla, bolestného a slavného podrobnější rozjímání ze života Pána Ježíše a Panny Marie. Jednotlivá tajemství jsou doplněna barevnými obrázky, které napomáhají k usebrání při této kontemplativní modlitbě. V úvodu knížky jsou uvedeny základní modlitby a stručné pokyny, jak se růženec modlit.

Sypták • Brož., A6, křídový papír, 32 stran, 85 Kč

PÁTRÁNÍ V DOBĚ NEDÁVNO MINULÉ

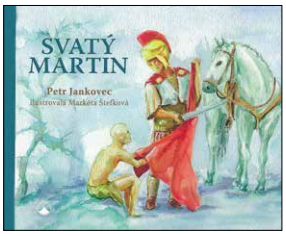
HONSIGOVA CESTA
Jan Paulas

Pátrání po obětech „krvavého léta“ 1945 přivádí pražského studenta na Vysočinu. Zapadá ale tragický příběh posledního německého faráře v Jihlavě do jeho diplomové práce? Byl skutečně obětí, či kolaborantem? Mohou ještě žít ti, co tenkrát stříleli? Co se odehrálo na kostelní věži? A jaké tajemství skrývá jedna fotografie? Studijní výlet se nečekaně mění v detektivní pátrání po docela jiné události a vede k poznání, jak naše minulost ovlivňuje naši přítomnost.

Katolický týdeník s.r.o. • Brož., A5, 252 stran, 369 Kč

PRO DĚTI

SVATÝ MARTIN
Petr Jankovec
Ilustrovala Markéta Štefková
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

V knize promlouvá k dětem sám svatý Martin. Římský voják, poustevník a biskup vypráví poutavě o svém dobrodružném životě, plném překvapivých zvratů. Klade přitom dětem moudré i zvídavé otázky a vede je k zamyšlení, modlitbě a konání dobrých skutků. Celým vyprávěním prochází nitka křesťanského učení a zvěst o nekonečné Boží dobrotě a lásce. I Martin měl své slabosti, dovedl ale druhým ukázat sílu modlitby a krásu křesťanského života pod Božím vedením. Vhodné pro děti od 9 let.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 190x155 mm, křídový papír, 64 stran, 199 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: *objednavky@maticecm.cz*

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stánkách *www.maticecm.cz*.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kimtl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměnná to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: **svetlo@maticecm.cz**; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: **periodika@maticecm.cz**, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: **objednavky@maticecm.cz**, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: **redakce@maticecm.cz**). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovensku republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugorje aj.), se podrizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezvefejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

Česká pošta | TZ | 2019/12030